שוקלת - אביטל כנעני | טקסט: אירנה גורדון

נקודת המוצא בעבודותיה של אביטל כנעני היא גופה-שלה, שהפשטתו משמשת אותה ליצירת גופים פיסוליים מחומרים כמו עץ ונייר. בתערוכה היא מציבה מערך מרחבי חדש של פסלי עץ ונייר המנהלים ביניהם דיאלוג – גופים צרים ומכופפים כגבעולים או ענפים, שבראשם תצריבי אקווטינטה גדולים השטופים בכחול עז, חושני וחולמני. התצריבים גדולי הממדים נתלים באוויר ויוצרים בעצמם גופים תלת-ממדיים, בעקבות הלוחות שמהם נדפסו ונחתכו ביד באופן פיסולי כמעט. את הנייר כנעני מדמה לגוף שמתקפל, נשכב ונמתח, כמו בגד המקופל בארון וזוכר את הגוף, כמו מפה הטומנת בחובה עומק ומרחק, אדמה, מים ואופק – וגם הענפים והגבעולים כמו מתקפלים ומרכינים ראש.

עבודתה של כנעני משוחחת עם הפיסול המודרניסטי באמנות הישראלית – הפיסול הגברי בברזל ובברונזה – ואף עם עבודתו של סבה, יחיאל שמי, שהוביל את הפיסול המופשט וביקש תנועתיות ורכות בחומרי המתכת. בתורה היא מציעה דיאלוג עם הטבע ועם הגוף האנושי באמצעות כוריאוגרפיה של תנועה בחומר, שבמקרה שלה הוא הנייר או העץ; תוך חקירה של מהות הכתם והקו היא חותרת אל ממדיו האווריריים ביותר.

Avital Cnaani - weigh | text by Irena Gordon

The point of departure for Avital Cnaani's works is her own body. Its abstraction serves her to create sculptural bodies from such materials as wood and paper. In the exhibition, she installs a new spatial array of wood and paper sculptures that conduct a dialogue—narrow bodies, bent like stems or branches, topped by large aquatint etchings bathed in a bright, sensual and dreamy blue. The large-scale etchings hang in the air, themselves forming three-dimensional bodies, carrying the memory of the plates from which they were printed and hand-cut in an almost sculptural manner. Cnaani likens the paper to a body that bends, sprawls and stretches, like a garment, folded in a wardrobe that remembers the body; like a map that conceals depth and distance, land, water and horizon. The branches and stems also seem to bend and bow their heads.

Cnaani's work converses with modernist sculpture in Israeli art – the masculine sculpture in iron and bronze—and even with the work of her grandfather, Yehiel Shemi, who pioneered abstract sculpture and sought movement and softness in metals. Cnaani, in turn, introduces a dialogue with nature and the human body through a choreography of movement in matter—in her case, the paper or wood; while exploring the essence of the stain and the line, she strives for the material's most ethereal dimensions.

טקסט תערוכה – 'לו הייתי גוף' | אוצרת: אירנה גורדון

התערוכה **לו הייתי גוף** מפגישה אמניות ואמנים שעוסקים בשבריריותו ובחלקיותו של הגוף, על שלל מופעיו הגשמיים והנפשיים, אנושי או לא-אנושי. זה הגוף הנתון במאבק קיום בזמן הווה, אך משקעיו טעונים בזיכרון של תולדות הדברים. חרף גשמיותו הוא רוח ותודעה מופשטים, קורפוס של דיבור ומחשבה הנעוץ בחומר.

ברקע התערוכה רוחשת מציאות מקומית קשה מנשוא, שבה גופם של יחידים והגוף האזרחי כקולקטיב חשופים ונתונים בסכנה מתמדת, במצב חירום של מלחמה וטראומה מתמשכת. עם זאת, שורשי התערוכה נעוצים במחשבה על האינות שבלב הגוף כמושג, כתווך בינינו לבין העולם, המצוי ברצף בין החי והאורגני לבין הדומם, המכני והווירטואלי. באמנות הישראלית הגוף אינו מופיע כמובן מאליו; הוא לעולם חמקמק ומבקש הגדרה מחודשת, בין השאר בשל כובד משקלן של תפיסות דתיות וחברתיות.

ב"גן עדן", החלק השלישי של יצירת המופת *הקומדיה האלוהית* (1308-20), דנטה אליגיירי מביע השתאות – בקריאתו "אם הייתי גוף" (S'io era corpo) – מכך שגופו הפיזי עולה לעולמות העליונים, באופן הסותר את חוקי הטבע המופרים על פני האדמה. דנטה מתעמק בפלאיות מסעו, מדגיש את האיחוד בין האנושי לאלוהי, ומהדהד את מסעו של אודיסיאוס ב"ים הקיום הגדול" כמטאפורה לגורל האדם האחוז בטבע.

If I was Body

Curator: Irena Gordon

The exhibition If I was Body brings together artists who explore the fragility and incompleteness of the body in all its physical and psychological, human and nonhuman manifestations. It is a body currently immersed in an existential struggle, but its being is imbued with the memory and history of things. Despite its physicality,it is an abstract spirit and consciousness, a corpus of speech and thought embedded in matter.

An unbearable local reality simmers in the background of the exhibition, a reality in which the bodies of individuals and the civilian body as a collective are exposed to constant danger, enduring a state of emergency, ongoing war and trauma. At the same time, the exhibition is grounded in contemplation of the nothingness at the heart of the body as a concept—an intermediary between us and the world, transpiring along the continuum between the living-organic and the inanimate, mechanical, and virtual. In Israeli art, the body is never self-evident; it is always elusive, demanding a redefinition, partly due to the weight of religious and social perceptions.

In "Paradiso," the third cantica of his masterpiece Divine Comedy (1308–1320), through the exclamation "If I was body" (S'io era corpo), Dante Alighieri expresses awe at the fact that his physical body ascends to the higher realms of Heaven, defying the laws of nature known on Earth. Dante delves into the magical nature of his journey, emphasizing the union between the human and the divine, while echoing Odysseus's voyage through the mare magnum of existence as a metaphor for human

fate intertwined with nature. He compares man's relation to the divine with the relationship between the body of the self and other bodies—in this case, the planets—where the body is neither subject nor object. Closer to our time, in the mid-20th century, Jean-Paul Sartre argued that "nothingness lies coiled in the heart of being—like a worm," suggesting that at the core of existence is a fundamental void, a nothingness, which undermines our sense of stability and meaning; whereas Jean-Luc Nancy claimed that the body is the site of existence, in all its physical, psychological, and mental aspects, and as such, it must be articulated repeatedly; one must touch it and be touched by it. Being as a body is always with other bodies, because it is only from the outside that the body can be articulated, between isolated subjectivity and a plurality of subjectivities.

The same is true of the manifestation of the body in the carnival, which Mikhail Bakhtin regards as an indication of the ambivalent or dualistic existential experience. The carnival is a participatory event in which the body is open to the world and relational, rather than closed within itself, blurring the boundaries between high and low and celebrating the affinity between womb and tomb. Claire Bishop also views the manifestations of the body in art as a participatory act, one that holds the potential for social transformation and the promotion of democratic values—even if at the expense of the visual image.

The participating artists create political and primeval, physical and emotional, autonomous and sensual bodies—occurrences, images, and objects that are pushed and pulled, hovering and breaking, while exploring the gaps between being and void, place and time.